Bra, modern handledning för affärsmän

E. G. Bergqvist

Affärsmannens finansierings- och skattefrågor

Boken ger en god handledning för affärsmän som planerar att starta eller ombilda företag. Förf. diskuterar fördelar och nackdelar hos olika företagsformer — enskilda företag, handelsbolag, kommanditbolag, aktiebolag m. m. — och visar hur beskattningen verkar i de olika fallen.

Ingår i serien "Moderna affärshandböcker".

4:75, inb. 7:—.

NATUR och KULTUR

Att vara sig själv

DEN AKTUELLA DEBATTEN

PRISMAS REDAKTÖR Erik Lindegren talar i senaste numret av tidskriften om "den aktuella politiska tvångssituationen som oneklligen hindrar oss från att vara oss själva". Detta uttalande är kanske en aning ironiskt och inte ett adekvat uttryck för Lindegrens verkliga uppfattning; han har i andra sammanhang givit mera nyanserade deklarationer i samma fråga. Men det kan knappast bestridas att denna knappa karaktäristik av författarnas hållning till tiden är representativ för många. Och som sådan är den lika oroande som underlig. Vår tids problem — det är naturligtvis förhållandet öst—väst det gäller — må vara speciellt påträngande; tydligt är dock att författarna, liksom alla andra människor, under alla tider stått inför tvånget, det inre tvånget, av svåra avgöranden i samhälleliga och andra "icke-litterära" ting. Hur skulle tiden vara beskaffad för att författarna — och varför inte också vi andra — kunde "vara sig själva"? Skall alla besvärliga politiska, sociala och religiösa problem vara avvecklade för att författarna verkligen skall få lugn att skriva, skall utopin vara kommen till jorden för att litteraturen skall kunna trivas? Man må vara hur kritisk som helst mot uppfattningen att det är engagemanget i samhälletS liv som bör eller ensamt kan ge diktens vingar — denna form av litterär egocentricitet är dock för stark. Författarna lever som vi andra på jorden och har intet privilegium på att klaga över detta arrangemang.

Denna klagan — en avglans av en isolationism som är bitter över att svenskarna inte är ensamma i världen — är inte tilltalande. I större delen av världen har författarna pressats till engagemang med en hindelsernas komplikerade språkens hårdhet som hos oss är okänd. I en stor del av världen måste de skriva på kommando eller inte skriva alls. Men i stället för medkänsla med dessa yrkesbröder och protester mot de statstyrelser som gör författarna till tjänstemän i propagandan klagar man över att inte få "vara sig själv", över svårigheten att ta ståndpunkt till och med när det gäller valet mellan den åskådning som eftersträvar frihet för det andliga arbetet och den åskådning för vilken dressyren av andarna är en självfallen uppgift för staten.

Här då de svenska författarna, rent praktiskt sett, hindrats att vara sig själva, har de knäckts av de "yttre problemen, de politiska problemen? Det är svårt att i vår utomordentligt rika litteratur finna belägg för den tanken. En rad av våra främsta författare har tagit klar ståndpunkt och fullföljer utan att hämmas härav sitt författarskap med den största framgång — jag åsyftar inte den yttre framgången. Andra tycks stå utanför den strid som med en förvrängning av ordets mening brukar betecknas som ideologisk och skapar, också de, betydande litterära verk. Det vore befängt att påstå att den svenska litteraturen av i dag är så fixerad på, så förhäxad av den aktuella situationen att förmågan att skriva friska, personliga, djupborrande, särpräglade arbeten berövats den.

Vad Lindegren åsyftar — och det är den begränsningen i perspektivet som vrider hans tanke på sned — är tydligen främst den fåtaliga men aktiva grupp av författare som gjort just svårigheten att ta ståndpunkt till ett slags program. Dessa författare nöjer sig inte med att låta bli att ta ställning — vilket ingen missunnar dem —, utan tar oavbrutet om varför de inte kan ta ställning, varför man inte bör ta ställning; den egendomliga konsekvensen blir att dessa personer utan ståndpunkt är de politiskt mest verksamma av våra diktare. Nu förklaras detta delvis av att bakom det ivriga, det våldsamma förnekandet av varje ställningstagande ofta skymtar en viss ståndpunkt, en ståndpunkt under parasyl. Ty från utdömandet av ställningstagandet kommer man över till att utdömande av alla ståndpunkter; man säger, som Carl Laurin under första världskriget, att "alla har rätt" — eller snarare att "alla har orätt" — och eftersom nästan alla svenskar anser att den ena parten i huvudsak, i de avgörande punkterna, har rätt, så ter sig denna skepsis som ett försvar för den andra parten, för kommunismen. Ja, den inte blott ter sig så, den formas ofta till ett klart försvar, ty liksom för att ge balans åtar man friknet fram, och överdriver till karikatyr, Västerns fel och brister. Till saken hör att den principiella "neutraliteten" ofta tycks anses dispensera vederbörande från att skaffa sig de kunskaper i ämnet som för varje öppet engagerad skribent är oeftergivliga; till egenarten hos dessa samvetsömma ovan stridsvimlet hör också att de med förskräckta utlandsen om partiernas propaganda förenar en obyghet i fråga om invektiv och förvrängningar som sällan eller aldrig möter hos de aktörer som kämpar utan ståndpunktsfrihetens mask.

Ett försvar för den totala neutraliteten ges i samma häfte av Prisma; det är en novell av Werner Aspenström:

> Har ni hört talas om möbeln i Pistoja? Det hände nån gång i början på 1300-talet, det där mörka tidsvarvet, ni vet, innan boktryckarkonsten och ångvälten hade uppfunnits. Två snickpojkar lekte med snickbollar. En av dem råkade träffa sin kamrat i öga. Han skickades då genast till den andra pojkens far för att be om urskuld. Denne svarade att slag endast kunde sonas med slag och lät huggs handen av pojken, den hand han hade kastat bollen med. Fadern till pojken som hade mist handen måste förstås hämnas och kallade samman sina vänner och släktingar till ett krigsråd. Ja så började fiendskapen. Staden delades i två partier, de vita och de svarta. Från Pistoja spred sig striden till Florens, från Florens till Arezzo, Siena och större delen av Toscana. Snart var hela norra Italien ett politiskt mest verksamma av våra diktare. Nu förklaras detta delvis av att bakom det ivriga, det våldsamma förnekandet av varje ställningstagande ofta skymtar en viss ståndpunkt, en ståndpunkt under parasyl. Ty från utdömandet av ställningstagandet kommer man över till att utdömande av alla ståndpunkter; man säger, som Carl Laurin under första världskriget, att "alla har rätt" — eller snarare att "alla har orätt" — och eftersom nästan alla svenskar anser att den ena parten i huvudsak, i de avgörande punkterna, har rätt, så ter sig denna skepsis som ett försvar för den andra parten, för kommunismen. Ja, den inte blott ter sig så, den formas ofta till ett klart försvar, ty liksom för att ge balans åtar man friknet fram, och överdriver till karikatyr, Västerns fel och brister. Till saken hör att den principiella "neutraliteten" ofta tycks anses dispensera vederbörande från att skaffa sig de kunskaper i ämnet som för varje öppet engagerad skribent är oeftergivliga; till egenarten hos dessa samvetsömma ovan stridsvimlet hör också att de med förskräckta utlandsen om partiernas propaganda förenar en obyghet i fråga om invektiv och förvrängningar som sällan eller aldrig möter hos de aktörer som kämpar utan ståndpunktsfrihetens mask.

Ett försvar för den totala neutraliteten ges i samma häfte av Prisma; det är en novell av Werner Aspenström:

> Har ni hört talas om möbeln i Pistoja? Det hände nån gång i början på 1300-talet, det där mörka tidsvarvet, ni vet, innan boktryckarkonsten och ångvälten hade uppfunnits. Två snickpojkar lekte med snickbollar. En av dem råkade träffa sin kamrat i öga. Han skickades då genast till den andra pojkens far för att be om urskuld. Denne svarade att slag endast kunde sonas med slag och lät huggs handen av pojken, den hand han hade kastat bollen med. Fadern till pojken som hade mist handen måste förstås hämnas och kallade samman sina vänner och släktingar till ett krigsråd. Ja så började fiendskapen. Staden delades i två partier, de vita och de svarta. Från Pistoja spred sig striden till Florens, från Florens till Arezzo, Siena och större delen av Toscana. Snart var hela norra Italien ett

Den dialog som följer på denna berättelse är en ironi över tanken på ställningstagande. Moralen blir: de som tar ståndpunkt för ost eller väst, för demokrati eller diktatur, kommer för eftervärlden att te sig lika barnsliga som för våra blickar de folk som lät sig upprövas av snöbollen i Pistoja. "Vad gör det om hundra år", det är författarens lugnande synpunkt, om möjligt ännu mera trivial än den motivering för ståndpunktstagandet som han återger i travesterad form. Och dock är denna tanke — det slösate förstaret för slöheten — ett av de mera anständiga argumenten för den uppfattning som visserligen går ut ifrån att vi måste träffa val varje timme på dygnet, men att vi inte ens i våra sinnen, i det tysta, får sätta vår egen relativt fria värld. Västerns värld, före tyranniet i öster.

*

Regeln "att vara sig själv" kan, det har tillräckligt framhållits, ges en mängd skiftande tolkningar; om man utgår från att det är ett bättre, högre, sannare jag som skall realiseras, kan exempelvis grundsatsen begagnas som stöd för fascistisk eller kommunistisk diktatur och åsiktsdisciplin. På liknande sätt går det att begagna orden frihet och demokrati som hörnstenar i en åskådning som gör individen till ett redskap i statens hand. Men uppenbart är att tanken på självförverkligande — liksom begreppen frihet och demokrati — främst och huvudsakligen varit en parvel för humanistiska och liberala ideologer. Denna tanke har varit ett av de många fältropen mot statsförtryck, likriktning och auktoritetsvälde, ett uttryck för individualism och liberalism — med liberalism menas härvid inte en politisk rörelse, utan en allmän hållning, som numera kan anses gemensam för det stora flertalet demokrater.

På några rader kan inte denna hållning preciseras och än mindre motiveras. Den bygger på värdering av den enskildes fritt vunna övertygelse, av varationen och skrpräglen bland människorna. Den har klart för sig relativiteten i så allmänna satser som de nu nedskrivna; alldeles "fritt" kan ingen nå en övertygelse, ty vi påverkas ständigt av den gemenskap vi lever i, variationen kan drivas blott till en viss gräns, ty samverkan i samhället är nödvändig för alla. Men tendensen är klar, och de generella politiska konsekvenserna är i det väsentliga klara. I stället för att närmare utveckla denna tankevirvig hänvisar jag till den utmärkta framställningen i professor Alf Ross "Varför demokrati".

Framför allt är det klart att den statsregleringsnivering som i folket vill se en samling så långt möjligt identiska varelser, människor med samma ideal, samma åsikter, samma värdnad för överheten, samma taktfasta marsch på kommando — att den är oförenlig med tanken "att vara sig själv". Det minimum man kan begära av dem som säger sig tro på den tanken är därför klart ställningstagande mot statens tyranni och de tyrannstyrds staterna.

HERBERT TINGSTEN

(En föregående artikel: "Att vara sig själv, det idéhistoriska perspektivet", var införd den 11 april.)

Gengångare från medeltiden

DET AR NU SNART 700 år sedan den gotländske dominikanmunken *Petrus de Dacia* under sina studieår i Köln sammanträffade med Kristina av Stommeln, känd för sin fromhet och för alla anfäktelser som djävulen lät henne genomgå. Petrus skrev ner en berättelse om sina besök i Stommeln, och sedan han lämnat Köln stod han i ganska regelbunden brevväxling med Kristina. Emellertid skulle det dröja ända till 1936 innan hans uppteckningar och de utväxlade breven utgavs på originalspråket, dvs. latinet. Och det har dröjt ända till i år innan de översatts till svenska. Arbetet har utförts av *Tryggve Lundén*, specialist på medeltidslatin, volymen heter *Om den saliga jungfrun Kristina av Stommeln* (Bonniers, 11: 50).

Man frågar sig i vad mån det är ett tidens tecken att de gamla medeltidsdokumenten nu blivit tillgängliga på svenskt språk. Den gamla rationalismen, som hade en axelryckning till övers för religionen eller ett ilsket smädeord, den ryckte två gånger när religionsiteten tog sig så befängda avarter som här. Företrädarna för ett balanserat människoideal utdömde Kristina som hysterika och Petrus som en pervers asket och var därmed färdiga med paret. Primitivismens kunde möjligen använda dem som exempel på i vilken misär man hamnade med drifternas uppdämning och sublimering. Det är inte oförnärt att man skall visa sig både mer intresserad och mer tolerant i år.

Svensk litteratur har på senstone varit rik på demonskildringar. Här har man en som inte lämnar något övrigt att önska i åskådlighet och naturalism. Blod och skum bespruta ansikten och kläder, ögon som rullar i vansinnesvredet, tänder som gnisslar, händer som kramar strupar, det är ingredienserna i en skildring som är så grov att den knappast kan bli mera. Och det är inte fråga om någon ung författare som ännu inte lärt sig att behärska sina medel, det är en av våra mest erfarna författare som här visar sig från sin sämsta sida.

Det är inte fråga om att förneka att det finns demoniska människor, att det finns människor som är besatta av djävulen, att det finns människor som är besatta av djävulen, att det finns människor som är besatta av djävulen